Questions about the Sabbath? 1 of 3
Kysymyksiä sapatista? Osa 1/3

Hei kaikki,

Saan melko usein kysymyksiä sapatista. Se on iso kysymys jokaiselle lähtien Seitsemännen päivän adventisteista 'messiaanisiin' kristittyihin ja roomalaiskatolilaisen taustan omaaviin sekä moniin muihin saakka. Joten tutkitaanpa Raamattua, historiaa, sitä mitä Jeesus sanoi ja mitä opetetaan Uuden testamentin kirjeissä ja sovelletaan kaikkea tuota elämäämme.

Ensimmäinen asia ymmärtää on, että sana 'sapatti' tarkoittaa 'levätä' tai 'lopettaa tekemästä jotakin, lakata'. Kun seitsemäntenä päivänä Jumala 'lakkasi' (ei lepäsi, kuten me käytämme termiä), tai Jumala lopetti työnsä, se tapahtui luomisesta.

Koska sanaan sapatti liittyy niin monia uskonnollisia seikkoja, käytän useimmiten sanaa 'levätä', tai 'lakata' mitä tuo sana tarkoittaa.

Sapattikäsky: 2. Moos. 20: 8-11

"Muista pyhittää lepopäivä. Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi; mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä mitään askaretta toimita, älä sinä älköönkä sinun poikasi tai tyttäresi, sinun palvelijasi tai palvelijattaresi tai juhtasi älköönkä muukalaisesi, joka sinun porteissasi on. Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi; sen tähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen."

Lepopäivä oli perhepäivä, kuten nähdään 3. Moos. 23:3:sta, jossa lepopäivää kutsutaan nimellä 'pyhä kokous'. Perheen yhteen kokoontuminen päiväksi oli pyhää. Ei ollut mitään käskyä tehdä tuo päivä jumalanpalveluspäiväksi. Se oli vain viikoittainen vapaapäivä perheelle vaalia keskinäistä yhteyttään, ja sitä tulee pitää pyhänä jäljitellessämme Jumalaamme, joka lakkasi tekemästä työtä seitsemäntenä päivänä.

Sivupolku...

Näemme, että lepopäivä oli ennen kaikkea perheen yhdessä viettämistä varten ja Jumala kutsui sitä pyhäksi. Tämä siirtyy Uuden testamentin Jumalan perheen kokoontumisen juhlimiseen. Apt. 2:42:ssa meille kerrotaan, että kokoontumiset olivat melko yksinkertaisia: "Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa."

Keskinäinen yhteys Uuden testamentin tosiasiallisissa tilanteissa on pyhää, sillä se on keskinäistä yhteyttä ensiksikin oman verisiteen omaavan perheen kesken ja toiseksi sen perheen kesken, jonka Jeesuksen veri on yhdistänyt. Kokoontumiset itsessään ovat lepoa, perheen sapatin kokoontumista. Jumalan perheväen kokoontuminen on rauhoittavaa, perheen ja meidän Herramme, jonka esimerkkiä seuraamme, juhlaa.

Auditorioajattelussa 'keskinäistä yhteyttä' kohdellaan myöhempänä lisänä, jota ei pidetä samanarvoisena opetuksen, ruoan ja rukouksen kanssa. Auditorioajattelussa 'keskinäinen yhteys' on siirretty alemmalle tasolle asiaksi, jota tehdään kahvin ja teen merkeissä päätapahtuman jälkeen: "Kokouksen jälkeen on aikaa seurustella muiden kanssa seurakuntasalissa, virvoketarjoilu."

Valtakunnan kulttuurissa vieraanvaraisuus ja siihen liittyvä keskinäinen yhteys ovat osa valtakunnan luonnetta. Meidät myös kutsutaan yhteyteen Herran Jeesuksen kanssa. (1. Kor. 1:9). 'Koinonia' –sanaa heitellään joka puolelle ikään kuin se olisi jokin ohjelma tai jotakin

saavutettavaa, kun itse asiassa se on vain osa sitä, keitä olemme – etsimme käsiimme verisukulaisiamme. Ruoka, keskinäinen yhteys, rukous, opetus ja jakaminen – tätä perhe tekee.

UT:n ajattelussa perheen keskinäinen yhteys on pyhää ja se voidaan jäljittää suoraan takaisin käskyyn pitää lepopäivä perheen kanssa 2. Moos. 20: 8-11:ssa ja 3. Moos. 23:3:ssa esimerkiksi. Kummassakin kohdassa Jumala kutsuu perheen lepopäivää 'pyhäksi kokoukseksi'. Kohotetaan yhteen kokoontumisemme samalle arvostuksen tasolle kuin Herra.

Takaisin pääpointtiin… missä alkoi lauantain jumalanpalvelus?

Vanhassa testamentissa ei ole mitään, joka sanoisi Jumalan käskeneen lepopäivän olevan jumalanpalveluspäivä. Se on perhepäivä, siinä kaikki. Tuota perheen viikoittaista kokoontumista pidettiin ja pidetään pyhänä. Sen pitäminen vaatii kurinalaisuutta. Ei mitään työtä tuona päivänä, koko perhe viettää sen yhdessä tehden jotakin muuta kuin työtä.

Jumala käski Israelin tulla temppeliin vain kolme kertaa vuodessa, kuten nähdään 5. Moos. 16:16:sta sekä 2. Moos. 23:17:stä: "Kolme kertaa vuodessa tulkoon kaikki sinun miesväkesi Herran, sinun Jumalasi, kasvojen eteen siihen paikkaan, jonka hän valitsee: happamattoman leivän juhlana, viikkojuhlana ja lehtimajanjuhlana. Mutta tyhjin käsin älköön tultako Herran kasvojen eteen;"

Olen todennut historian monta kertaa, mutta lyhyesti: makkabealaisten aikoihin suunnilleen 200-160 eKr. Israelissa nousi pyhitysliike juutalaisia kouluttamaan. Kreikkalainen kulttuuri vaikutti voimakkaasti heihin tuoden sellaisia asioita kuten urheilutapahtumat, teatterin, taiteet, kirjallisuuden ja vastaavia juutalaiseen yhteiskuntaan.

Mutta koska juutalaiset kävivät Jerusalemin temppelissä vain kolmasti vuodessa ja he olivat levittäytyneet joka puolelle maata, he olivat tietämättömiä Jumalan Sanasta ja teistä. Itseään nimellä 'erottautuneet' kutsuva ryhmä nousi ratkaisemaan ongelman. He aloittivat jokaisena lepopäivänä 10 miehestä ja perheestä (13-vuotias ja sitä vanhempi poika laskettiin mieheksi) koostuvat 'kokoontumiset' ja tekivät jäljennöksiä Raamatusta. Nämä erottautuneet matkustivat näihin 'kokoontumisiin' ja kun eivät kyenneet, perheet vuorottelivat Raamatun lukemisessa ja jakamisessa – kuten näemme Jeesuksen tekevän Nasaretissa Lk. 4: 17-20:ssa.

Sana 'erottautunut' on sana fariseus ja sana 'kokoontuminen' on synagoga. Noin lepopäivän (sapatin) päivän jumalanpalvelus alkoi – pyhitysliikkeenä 100-luvulla eKr. karkeasti ottaen 200 vuotta ennen Jeesuksen palvelustyötä. Täten kun helluntai tapahtui, nämä uudet uskovat vain jatkoivat kodeissa kokoontumista, kuten olivat tehneet, nyt he vain tunnustivat apostolit auktoriteettinaan, ei fariseuksia. Tämä aiheutti suurta vainoa ja 'synagogan jakautumisia'. Vain niitä vastaan, jotka jakoivat synagogia, oli niin ankara, että Apt. 8: 1-2 kertoo meille kaikkien opetuslasten apostoleja lukuun ottamatta muuttaneen pois Jerusalemista ympäröiville Juudean ja Samarian alueille.

Niinpä voimme panna sivuun....

...virheen, että Jumala käskee jumalanpalvelukseen lepopäivänä, sillä Hän ei tee niin eikä koskaan ole tehnyt niin. Hän käski vain ottaa päivän lepoa varten seuraten Hänen luomisen malliaan, kun Hän lakkasi tekemästä työtä. Meidän tulee tehdä samoin. Se on niin yksinkertaista. Älyllisesti rehellinen ihminen muuttaa uskomansa sopimaan Jumalan Sanaan, loput sanovat: 'Älä hämmennä minua tosiasioilla, olen jo päättänyt', lol. Ei ole mitään väärää siinä, että jumalanpalvelus on minä päivänä tai iltana tahansa niin kauan kuin emme sano, että Jumala määräsi tuon päivän pyhille kokoontua.

Toiset pitävät kiinni lauantain jumalanpalveluksesta, koska rakastavat sitä – se ei ole ongelma – niin kauan kuin he eivät opeta sitä virhettä, että Jumala määrää lauantain jumalanpalveluspäiväksi.

Ja jatkamme tästä ensi viikolla osoittaen, kuinka Paavali käsitteli ihmisiä, jotka inttivät jonkin tietyn päivän olevan päivän, joka oli pakollinen jumalanpalvelukselle. Siihen saakka, siunauksin,

John Fenn/LL

Questions about the Sabbath? 2 of 3
Kysymyksiä sapatista? Osa 2/3

Hei kaikki,

Jäimme viime viikolla lausumaan, että lauantain jumalanpalvelus on ok, jollei joku tiukasti väitä, että se on ainoa oikea tapa. Paavali törmäsi tähän asiaan roomalaisten kanssa ja käsitteli sitä luvussa 14:

"Mikä sinä olet tuomitsemaan toisen (Ihmisen) palvelijaa?... Toinen pitää yhden päivän toista parempana, toinen pitää kaikki päivät yhtä hyvinä; kukin olkoon omassa mielessään täysin varma. Joka valikoi päiviä, se valikoi Herran tähden…" 14: 4-8

Paavali sanoi myös kolossalaisille 2: 16-17:ssa: "Älköön siis kukaan teitä tuomitko syömisestä tai juomisesta, älköön myös minkään juhlan tai uudenkuun tai sapatin johdosta, jotka vain ovat tulevaisten varjo..."

Ruoka ja juoma ovat esikuva tulevasta ajasta, joka meillä on Herran kanssa, suuri hääateria. Uusi kuu on viittaus seurakunnan tempaukseen, jota Paavali opetti 1. Kor. 15:ssä ja kirjeissään tessalonikalaisille. Pasuunansoiton juhla, jonka Jumala antoi ja joka käsittää uskovien pois ottamisen Messiaaseen, on ainoa juhla, joka alkaa uuden kuun vaiheessa. Uusi kuu on silloin, kun ei ole kuuta, sen sanotaan olevan piilossa näkyviltä ja on vastakkainen täysikuulle. Uskovat juutalaisuudessa käyttävät kuuta esikuvanaan, kun taas aurinko kuvaa Herraa – niinpä ylösnousemuksen soitto tapahtuu uuden kuun aikaan, mikä osoittaa uskovien olevan kätkettyinä Kristukseen tulevaisuudessa tapahtuvassa pasuunansoiton juhlan täyttymyksessä.

Sapattipäivät ovat levossa olevan maan varjo, me itse lepäämme Hänessä, eikä meidän koskaan enää tarvitse kohdata niitä kamppailuja, joita on tässä maallisessa ruumiissa ja paholaisen haaskaamassa maailmassa.

Jeesus meidän sapattimme – Jeesus meidän lepomme

Hepr. 4:ssä kirjoittaja käsittelee juutalaista lepopäivää, sapattia. Hän määritteli asian sävyn toteamalla jakeessa 3: "Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon."

Tämä on sama pointti, jonka Paavali esitti 2 Kor. 5: 17-19:ssä, että meidät on luotu uudeksi hengen ihmisessämme, koska Isä Jumala sovitti maailman Jeesuksessa lukien sen synnit Hänen kannettavakseen. Sen tähden uusina luomuksina Kristuksessa olemme levossa ja meillä on rauha Isän Jumalan kanssa- meidät on sovitettu.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja sanoo ' Sillä me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon', tarkoittaen, että Kristuksessa oleminen on lepoa. Isällä on rauha kanssamme.

Hepr. 4: 7 jatkaa tästä Kristuksessa olevasta levon ajasta puhumista. Hänen pointtinsa on, että viikoittainen sapatti on Kristuksessa olevan levon esikuva. Joka viikko, kun Israel piti vapaapäivän levätäkseen perheenä, kyse oli jumalallisesta tapaamisesta ja kuvasta siitä ajasta, jolloin Jumalan perhe lepäisi Jumalassa perheenä. Nämä 'pyhät kokoontumiset' nähtiin harjoituksina ennen kuin Todellinen tulisi.

Joten heprealaiskirjeen kirjoittaja jatkaa jakeessa 7: "niin hän taas määrää päivän, "tämän päivän", sanomalla Daavidin kautta niin pitkän ajan jälkeen, niin kuin ennen on sanottu: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne.'"

Tuo rivi on osittainen laina psalmista 95: 7-8 minkä jokainen sitä lukenut juutalainen olisi tiennyt, mutta mikä jää meiltä usein huomaamatta. Täydellinen lainaus noista kahdesta jakeesta sanoo näin: " Sillä hän on meidän Jumalamme, ja me olemme kansa, jota hän paimentaa, lauma, jota hänen kätensä kaitsee. Jospa te tänä päivänä kuulisitte hänen äänensä: "Älkää paaduttako sydäntänne, niin kuin Meribassa (riitely), niin kuin Massan (koetus) päivänä erämaassa."

Sen tähden Hepr. 4:8-9 jatkaa: " Sillä jos Joosua olisi saattanut heidät lepoon, niin hän ei puhuisi toisesta, senjälkeisestä päivästä. Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva. Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistansa."

"Jokaisen, joka on päässyt Hänen lepoonsa, tulee levätä omista teoistaan."

Sen tähden Jeesus sanoi Mk. 2: 27:ssa ja 28:ssa: "Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten. Niin Ihmisen Poika siis on sapatinkin herra."

Jeesus argumentoi tässä, että HÄN on se sapatin lepo, joka pitkään ennustettiin jokaisena jokaisen juutalaisen pitämänä vapaapäivänä halki vuosisatojen. HÄN on se sapatin lepo, joka tehtiin ihmistä varten, koska tuo sapatin vapaapäivä tehtiin ihmistä varten – ja niin myös Hänet. Jokaisen veriuhrina uhratun härän ja vuohen ja lampaan ja linnun myötä se puhui ajasta, jolloin lopullinen uhri annettaisiin tuoman lepo Jumalan ja ihmiskunnan välille kertakaikkisesti. Jeesus on tuo lepo. Jeesus toi tuon sapatinlevon.

Mutta päästäksesi Hänen lepoonsa sinun täytyy levätä (lakata) omista teoistasi. Sinun täytyy hyväksyä armo. Ja kun se on hyväksytty, et voi palata kaavoihin löytääksesi rauhan Isän Jumalan kanssa. Heti kun sinulla on Jeesus, kuten Paavali totesi Room. 8: 32:ssa, sinulla on kaikki.

Sen tähden Paavalin kirjeissä korinttilaisille ja kolossalaisille ja kuten näemme heprealaiskirjeessä, on opetus, että Jeesus on meidän sapatin lepomme, mikä tekee vanhentuneeksi jokaisen ponnistuksen meidän taholtamme tehdä rauha Isän kanssa. Tarvitsemme vain Jeesuksen. Heti kun meillä on Hänet, se on osoitus siitä, että olemme levänneet omista teoistamme (ponnisteluistamme) päästä Jumalan luo.

Usko tuntuu rauhalta

Taannoin, kun olin ensi kerran oppimassa uskosta ja armosta, kohdatessani ongelman ja sitten yritin virittää uskoa, hankkia uskoa. Puhuin tai julistin 'uskon sanoja' luullen, että usko oli sitä. Olin peloissani tai huolissani maksettavasta laskusta, johon minulla ei ollut yhtään rahaa ja puhuin ääneen positiivisia asioita huolenpidosta – ja luulin, että se oli 'uskossa' olemista.

Mutta tapahtui kummallinen asia. Huomasin, että kun vain lakkasin kaikista ponnisteluistani ja työstin pelkoni ja luovutin sen Isälle, henkeeni tuli rauha, jonka mieleni huomasi. Ja sitten tuli vastaus. Oli suora riippuvuussuhde sen välillä, että lakkaisin omista teoistani, vastaanotin rauhan ja sitten sain vastauksen. Samalla tavoin vastakkainen oli totta. Kun tein rankasti työtä puhuen

ja julistaen ollessani huolissani ja tehden sen toden sanoakseni siitä pelosta käsin, ettei tarvettamme täytettäisi, silloin se ei koskaan tapahtunut tai vaati paljon työtä minun puoleltani saada se tapahtumaan.

Usko tuntuu rauhalta, on läksy, jonka opin kovien kolausten, yrityksen ja erehdyksen koulun kautta. Ja kuitenkin se oli kirjoitettuna tähän Hepr. 4:än koko ajan: "se joka on päässyt Hänen rauhaansa, on lakannut omista teoistaan."

Sen tähden Hepr. 4: 11 sanoo: "Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon (rauhaan), ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä."

Usko tuntuu rauhalta – ahkeroi päästäksesi rauhan lepoon lakkaamalla omista huolen, pelon tai uskonnollisen kaavan ponnistuksista, jotka on suunniteltu 'tekemään jotakin' auttaakseen tilannettasi ja/tai saamaan Jumala liikkumaan. Päästä vain irti. Anna Jeesuksen olla leposi. Ahkeroi päästäksesi Hänen lepoonsa.

Ja jatkamme siitä ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,

John Fenn/LL

Questions about the Sabbath? 3 of 3
Kysymyksiä sapatista? Osa 3/3

Hei kaikki,

Olen kertonut siitä, kuinka Jeesus on meidän sapatinlepomme ja kaikki sellainen mitä luonnollisessa teemme, kuten pidämme vapaapäivän, on esikuvaa siitä levosta, joka meillä on Kristuksessa.

Toinen esimerkki esikuvasta voisi olla vaatetus: kun Herra Jumala teki ensimmäiset vaatteet Aadamille ja Eevalle, ne olivat esikuvia jostakin tulevasta. 1. Moos. 3: 21 sanoo Herran Jumalan tehneen ensimmäiset vaatteet erityisesti todeten (eläinten) nahasta. Nuo eläimet olivat ensimmäinen veriuhri, joka peitti ihmisen alastomuuden väliaikaisena kuvana Herran Jumalan lopullisesta ristinuhrista.

Sen tähden joka kerran vaatteet pukiessamme muistutamme itseämme Jumalan antamasta peitteestä, ensimmäisenä ja viimeisenä, peittämään alastomuutemme. Onko siis mikään ihme, että ihminen on vääristänyt vaatetuksen alkuperäisen tarkoituksen ja tehnyt sen sekä palvotuksi että usein sellaiseksi, joka on suunniteltu niin, ETTEI se piilota ihmisen alastomuutta täysin?

Aiheeseemme liittyen, kun pidämme vapaapäivän, harjoittelemme levon todellista merkitystä, joka tuli, kun Jumala lähetti Poikansa tekemään rauhan, sovittamaan meidät Itsensä kanssa, niin että voimme olla täydellisessä sapatinlevossa Hänessä. Vain olla.

Usko ei ole ongelma. Usko on hengestä ja Hengestä

Niinpä paholainen ei voi koskea uskoon. Ajattele sitä, mihin uskot ja että tunnet Jeesuksen. Paholainen ei voi koskea siihen. Se hyökkää sieluusi, ajatuksiisi ja tunteisiisi, muttei voi koskea henkeesi. Niinpä usko ei ole ongelma, vaan se, että ahkeroi, jotta pääsee Hänen lepoonsa lakkaamalla omista ponnisteluistaan. Ponnistelua on päästä lepoon, päästä rauhaan. Juuri se on taistelua.

Miksi hän kehottaa ahkeroimaan lepoon pääsemiseksi juuri ennen kuin hän kertoo meille Hengen miekasta jakeissa 12 ja 13? Vastaus on, että koska Hänen lepoonsa pääseminen käsittää aidon ihmisen, ei rituaalien tai kaavojen joukon, jotta Jumalaa voisi liikuttaa tai voisimme asemoida itsemme paremmin suhteessa Häneen. Tässä hän kirjoittaa todellisesta rauhasta, joka löytyy Jeesuksesta, ja Jumalan Sana josta hän puhuu, ei tarkoita kirjoitettua Sanaa, vaan Jumalan Sanan Persoonaa, Herraa Jeesusta:

"Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija; eikä mikään luotu ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmiensä edessä, jolle meidän on tehtävä tili. Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika.... Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon." (12-16 osia)

Hepr. 4 esittää Kristuksessa meillä olevan sapatinlevon kokonaisuuden. Hän on seitsemännen päivän sapatin täyttymys. Hän on sen esikuvan täyttymys, jossa perhe kokoontuu vapaapäivänään. Hän on jokaisen entisaikaan annetun uhrin täyttymys, joka toi rauhan ja sovituksen Isän ja palvojan välille.

Kun heitämme huolemme Herran päälle, kun luovumme kaikista rituaaleista ja kaavoista tajuten, ettemme voi vaikuttaa Isään yhtään suuremmassa määrin, koska Hän jo antoi meille ainoan Poikansa, me lepäämme. Olemme rauhassa. Elämme ikään kuin jos elämän virta virtaisi Hänessä olevassa elämässä tietäen, että Hän on lahjoittanut kaiken elämäämme ja jumalisuuteemme, ja ainoa, mitä Hän haluaa, on se, että vaellamme Hänen kanssaan tuossa levossa, tuossa rauhassa …

Entäpä se, että sapattikäsky on ikuinen käsky?

Yksi viimeinen, usein esille tuotu kysymys niiden taholta, jotka haluavat jättää huomiotta sen, että Jeesuksen ristintyö toi meille todellisen sapatinlevon ja se on, että Jumala käski Israelia pitämään sapatin ikuisena käskynä. Tämä on erityisen voimakasta messiaanisten kristittyjen ja seitsemännen päivän adventistien joukossa. Yksi käytetty kohta on 2. Moos. 31: 13 & 16:

"... Pitäkää minun sapattini, sillä se on merkkinä meidän välillämme, minun ja teidän, sukupolvesta sukupolveen..."
"... niin että he viettävät sapattia sukupolvesta sukupolveen ikuisena liittona."

Voisin ottaa esiin Raamatun tulkitsemisen ensimmäisen säännön, joka on ymmärtää, kenelle puhutaan, joten he ovat niitä, joita käsky koskee. Tässä tapauksessa Jumala puhui Israelille noin v.1 400 eKr., ei pakanakansoille tai Uuden testamentin ihmisille. Mutta tuon sanottuani, se yhä soveltuu meihin Jeesuksen kautta.

Juuri tuossa lausumassa, että sapatti on ikuinen liitto, me löydämme Jeesuksen. Sillä Jeesus on sapatti ja Hänen pitämisensä on ikuista. Ikuisesti. Hänen lepoonsa pääseminen on ikuista. Tämä lausunto 2. Moos. kirjassa on lausuma ikuisesta sapatista, joka löytyy Kristuksesta Jeesuksesta, sapatin Herrasta ja Mestarista. Se on ikuinen liitto.

Tämän pitäisi tuoda rauha kaikille, jotka kamppailevat pohtiessaan, jos nykyhetkestä 10.000 vuoden päässä he saattavat johtaa kapinaa taivaassa ja menettää pelastuksensa – heiltä jää tunnistamatta, että kun meidän henkemme ja sielumme ja ruumiimme on tehty taivaallisesta materiaalista ja paholainen on käsitelty, me tulemme aina olemaan yhtä Herran kanssa.
Ei ole mitään mahdollisuutta kapinoida, sillä se ei vain ole meissä enää. Jeesus on meidän ikuinen levon liittomme.

Kuinka pääsemme tuohon lepoon?

Fil. 4: 6-7 antaa meille ymmärrystä siitä, kuinka päästä tuohon sapatinlepoon.

"Älkää mistään murehtiko (olko huolissanne, peloissanne), vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle (Isälle) tiettäväksi, ja Jumalan (Isän) rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva (ympäröivä) teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa."

Vuosia havaitsin olevani yhtä huolissani ja peloissani rukoiltuani kuin ennen kuin aloin rukoilla. Sitten eräänä päivänä tajusin, että minun täytyi ottaa tuo Raamatun kohta käskynä, ei lukumateriaalina tai ehdotuksena.

Askel yksi: Älä mistään murehdi.

Otin sen käskynä. En alkanut rukoilla ennen kuin tai ellen ollut ensin käsitellyt pelkoa ja huolta. Yksi asia, joka muutti elämäni tähän suuntaan, liittyi tilanteeseen työpaikallani seurakunnassa, jossa olin Raamattukoulun johtaja. Auditorioseurakunta on luonteeltaan poliittinen, sillä sen mallina on Israelin liittotason hallinto, jonka Jetro asetti 2. Moos 18:ssa ja jossa oli 1000, 100, 50 ja 10 henkilön suuruisen joukon päämiehiä. Se ei voi olla olematta poliittinen, kun vahditaan reviirejä ja kiipeillään toisten päälle, jotta tullaan huomatuksi, mikä kaikki liittyy poliittisiin rakenteisiin.

Juuri tuollainen oli tilanne, jossa eräs henkilökuntaan kuuluva hyökkäili sanallisesti minua vastaan ja joka sai minut huolestuneeksi ja pelokkaaksi. Mutta olin päättänyt etten 'mistään murehdi' ennen kuin edes esitin pyyntöni Isälle. Kamppailin kahden tai kolmen viikon ajan pyörittäen tilannetta mielessäni. Pahimmassa tapauksessa menettäisin työpaikkani valheellisten syytösten takia, joiden syynä oli asemani ja osastoni budjettivarojen, mitä kelasin kerta toisensa jälkeen mielessäni. Kuinka voisin pitää huolen perheestäni? Mitä tekisimme? Entäpä lasteni opintomaksut kristillisessä koulussa? Ja niin paljon enemmän.

Noin kaksi tai kolme viikkoa myöhemmin jokainen ongelma, yksi kerrallaan, sai vastaansa 'Herra ei ole tuonut meitä näin pitkälle tuottaakseen meille pettymyksen', ja sen tajuamisen, että Hän oli aina pitänyt meistä huolta. Yksi kerrallaan jokainen pelko käsiteltiin tuolla tavoin. Lopulta pelosta vapaana esitin pyyntöni Isälle, ja yhtäkkiä ylleni tuli rauha. Hengestäni ylös sieluuni virraten sisälläni kupli rauha ja ilo… ja ongelma hoitui ilman, että minun täytyi tehdä mitään.

Työ on päästä Hänen lepoonsa ja se tehdään lakkaamalla omista teoistamme. Minun täytyi lakata ja luopua huolesta ja pelosta. Jeesus on Sapatin Herra. Hän ON tuo lepo. Ei mitään kaavaa, vain keskusteleva suhde ja elämän ja oman sydämemme käsitteleminen tarpeen mukaan niin että saatamme kasvaa Hänessä. Lepo.

Uusi aihe ensi viikolla, siihen saakka, siunauksin,
John Fenn/LL